

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hvis jeg lige skal starte med hr. Per Clausen, kan jeg forstå, at hr. Per Clausen omgås undersøgelser lidt sjusket, i hvert fald i dette tilfælde. Det plejer han ikke at gøre, men den undersøgelse, hr. Per Clausen henviste til her til sidst, og som efter hans mening viser, at ophævelse af anonymiteten vil føre til, at færre børn får at vide, at de er donorbørn, viser faktisk ikke noget i den retning. Det er en svensk undersøgelse, der blev lavet i år 2000, og som citeres flittigt med eller uden kildeangivelse.

Undersøgelsen beviser ganske rigtigt, at der er mange forældre, der ikke fortæller deres børn, at de er donorbørn, men hvis man går nærmere ind i undersøgelsen, kan man se en interessant udvikling, som ikke nødvendigvis behøver være dokumentation for noget, men som dog er interessant. Det er nemlig sådan, at der i begyndelsen af 1980'erne blev foretaget en undersøgelse vedrørende de svenske børn, der blev født som sæddonorbørn fra to store klinikker, nemlig i Stockholm og i Umeå. Kun 6 pct. af forældrene har fortalt dem, at de er donorbørn.

Men hvis man ser på de børn, der er født ved kunstig befrugtning på de samme klinikker i perioden fra midten af 1980'erne og op til 1990, har 18 pct. af forældrene faktisk fortalt dem det. Det kunne godt pege på, at udviklingen går mod større åbenhed fra forældrenes side, og det er altså i den periode, anonymiteten blev ophævet i Sverige, så jeg synes, vi alle sammen ville tjene os ved at gå lidt mere forsigtigt til værks med de få undersøgelser, der er gjort på området, end hr. Per Clausen faktisk gjorde i sit indlæg.

Så vil jeg gerne sige tak for behandlingen. Der er jo ikke så mange partier, der er enige i forslaget. Ministeren afviste det meget markant, og jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde tidligere i debatten, nemlig at det lyder, som om ministeren helst ikke ser spørgsmålet diskuteret, og det synes jeg virkelig er ærgerligt.

Jeg og de andre, der har fremsat forslaget, synes selvfølgelig, det for det første er vigtigt at arbejde for, at det bliver realiseret på et tidspunkt, så vi får ophævet anonymiteten og får sikret, at børnene har retten – og jeg vil godt sætte en streg under retten – til at få kendskab til, hvem der har været donor. De må selv fuldt ud – jeg understreger fuldt ud – tage stilling til, om de ønsker den viden, eller om de ikke ønsker den. Børn og voksne er selvfølgelig, som vi godt ved, meget forskellige. For det andet ønsker vi selvfølgelig at holde liv i debatten, så spørgsmålet

ikke bare bliver trængt hen i et eller andet hjørne og i virkeligheden ikke bliver debatteret.

Hr. Jørgen Winther fortalte, at Venstre også afviser forslaget, og det overrasker mig måske ikke så meget. Men jeg vil godt kommentere en enkelt af de ting, hr. Jørgen Winther nævnte, og det er igen henvisningen til den svenske undersøgelse. 194 forældre fik tilsendt spørgeskema, 80 pct. af dem svarede, og når der er så få af dem, der oplyser deres børn om, at de er donorbørn, burde man så ikke indføre en pligt for forældrene til at gøre det? Nej, det synes jeg ikke man skal. Hvordan skulle man i øvrigt håndhæve den pligt?

Jeg synes ikke, man skal gøre det, men jeg synes derimod, det er overordentlig vigtigt at være meget seriøs i sit oplysningsarbejde over for forældrene om, hvor vigtigt det er at fortælle deres børn det. Det er jo i virkeligheden meget udramatisk at fortælle sine børn, at de er donorbørn, og et eller andet sted er det svært at forstå for mig, at der tilsyneladende er så få, der fortæller det, for vi ved jo ikke, hvor mange af de danske forældre, der har donorbørn, der rent faktisk fortæller deres børn, at de er donorbørn. Derfor synes jeg, det er overordentlig vigtigt at øge informationen på området.

Kl. 14.00

Jeg synes, en af de rigtig fede ting i den svenske undersøgelse er, at over 50 pct. af de forældre, der ikke har fortalt deres børn det, har fortalt det til andre. Lige meget, hvordan man vender og drejer det, er det jo en kilde til mistillid. Vi ved også fra enkelte eksempler ganske vist, at det virkelig er meget ubehageligt for børn, der ved en tilfældighed af en anden end forældrene eller under et skænderi får at vide, at de er donorbørn. Det er virkelig noget, der skaber mistillid. Derfor synes jeg, at det her er et område, vi også skal holde meget fokus på.

Så er der nogle, herunder hr. Per Clausen, der har sagt, at det handler om, at man skal have kendskab til sin far. Nej, det gør det ikke. Far er den far, der er til stede. Mor er den mor, der er til stede. Det her er ikke en far, det er en donor. Det er ikke en mor, hvis det er ægdonation. Det er en donor, og det er noget helt andet. Det er ikke et farbegreb.

Men det er retten til at have mulighed for at få kendskab til sit biologiske ophav, og det spiller en stor rolle for mange mennesker. Vi ved ikke, hvor mange mennesker det spiller en stor rolle for. Men vi ved dog fra adopterede børn, at for mange af dem er det meget vigtigt at få det